

4. Birkinshaw J., Hill S. A. (2005), Corporate venturing units: Vehicles for success in the new Europe, *Organizational Dynamics*, 34 (3): 247–257.
5. Block Z. & MacMillan I. C. (1993), *Corporate venturing: Creating new businesses within the firm*, Boston, MA: Harvard Business School Press.

Курич А.Ю.

студентка,

Ужгородський національний університет

ІНТЕГРАЦІЙНІ ОБ'ЄДНАННЯ ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ: РОЗВИТОК, СТАНОВЛЕННЯ, СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ

Інтеграційні об'єднання Латинської Америки: розвиток, проблеми, перспективи співпраці з Україною.

Формування регіональних міждержавних економічних об'єднань стало однією з характерних ознак сучасного етапу глобалізації світової економічної системи. Розвиток інтеграційних процесів став закономірним результатом росту міжнародної міграції товарів та факторів виробництва, що привело до створення більш надійних виробничо-збутових зв'язків між країнами та усунення численних перешкод на шляху міжнародної торгівлі та вільного пересування факторів виробництва.

Інтеграційні процеси в Латинській Америці почали активно розвиватися у 50-60-х рр. ХХ ст. Економічна інтеграція в Латинській Америці у 80-90-ті роки отримала нові стимули і дещо змінила свій зміст після переходу від політики державного протекціонізму до лібералізації економіки і зовнішньої торгівлі. Особливо різко активізувалися інтеграційні процеси в 90-ті роки. Основною тенденцією стало приєднання регіону до єдиного світового господарського комплексу, який формувався [3, с. 497].

Латиноамериканська інтеграція як фактор встановлення загальних економічних і соціально політичних орієнтирів розвивалася по складному і суперечливому шляху, у неї були періоди і підйому, і спаду, і проривів, і криз.

Однак країни Латинської Америки приступили до об'єднувчих процесів раніше інших країн, що розвиваються. Перші організації були створені вже в 1960 році.

Основною стратегічною метою так чи інакше був гармонійний і збалансований розвиток економік латиноамериканських країн, яке, в кінцевому підсумку, повинно привести до створення єдиного економічного простору. Становлення процесів економічної інтеграції в Латинській Америці набуло нових якісних змін після створення міжнародно-правових передумов функціонування найбільших субрегіональних об'єднань – Андського співтовариства і МЕРКОСУР, а також укладення та уніфікація двосторонніх економічних угод.

26 березня 1991 року в Асунсьоні (Парагвай) було підписано чотирьохсторонній договір про створення інтеграційного об'єднання

МЕРКОСУР [3, с. 497]. Цим договором було визначено мету створення об'єднання та його організаційну структуру. Найважливішою метою МЕРКОСУР висуває забезпечення автономного розвитку, збереження національного суверенітету.

Головною особливістю макроекономічної взаємозалежності, що стала результатом процесу інтеграції в рамках МЕРКОСУР, є високий взаємозв'язок економічних ризиків, що виникають в результаті дій інших країн світу або окремих країн об'єднання. У цьому контексті вкрай важливий комплексний підхід до макроекономіки регіону і розуміння того, що проаналізувати економічні показники окремої країни неможливо без урахування інших партнерів у регіоні. Це особливо актуально у випадку невеликих країн регіону, які в значній мірі залежать від економічних показників Аргентини та Бразилії.

Найбільш важливими з них були створення на півдні континенту спільноти МЕРКОСУР, в Центральній Америці – ЦАОР (пізніше ЦАІС), а після і такого великого політичного об'єднання, як Група Ріо, і УНАСУР.

На жаль, на шляху до успішного та ефективного функціонування, цих блоків існує кілька перешкод:

Територіально-ресурсні відмінності, блокові і національні розбіжності в цілях розвитку;

Недоліки організаційно-практичної роботи в розподілі витрат виробництва і вигод від інтеграції, при формуванні колективної схеми поділу праці всередині спільнот; відсутність синхронізації в об'єднаних зусиллях і здійсненні прийнятих рішень;

Традиційний політичний і фінансово-економічний тиск з боку США, насамперед через мережу своїх дочірніх підприємств, особливо в ключових галузях господарства [2].

Глобальний індекс конкурентоспроможності, розроблений Всесвітнім економічним форумом, демонструє відставання всіх країн МЕРКОСУР з розвитку інфраструктури і комунікацій. З цієї причини, залучення інвестицій в автодорожнє, залізничне і портове будівництво є однією з основних цілей об'єднання.

Відносини з багатьма країнами цього територіально віддаленого від України регіону ще не налагоджені належним чином. Резерви розвитку економічних і культурних зв'язків залишаються величезними. Головними партнерами Україна на латиноамериканському континенті є країни-члени МЕРКОСУР: Бразилія, Аргентина, Чилі, Мексика та інші.

У політичному діалозі, у політично-дипломатичному забезпеченні міжнародних зв'язків з Латинською Америкою перешкоджають:

- швидка ротація на ринках обох сторін;
- повільне формування стійких комерційних зв'язків;
- слабке кооперування українських і латиноамериканських фірм;
- запізнiла реалізація схеми кредитно-розрахункового забезпечення [1].

Таким чином, українська стратегія щодо Латинської Америки має спрямовуватися на забезпечення довгострокових інтересів у регіоні, використання інвестиційного потенціалу країн регіону для потреб української

економіки, розширення українського експорту готової продукції на місткі ринки латиноамериканських країн, вивчення досвіду країн регіону щодо фінансової стабілізації, подолання інфляції, управління зовнішнім боргом, залучення джерел зовнішнього фінансування, задоволення потреб України в окремих видах дефіцитної мінеральної сировини та продукції тропічного землеробства.

Список використаних джерел:

1. Інтеграційні процеси та регіональна безпека в Латинській Америці. – [Електронний ресурс]. – Доступно з [<http://kimo.univ.kiev.ua/MVZP/06.htm>]
2. Розвиток інтеграційних процесів в країнах Латинської Америки. – [Електронний ресурс]. – Доступно з [<http://poglyad.com/students/item>]
3. Міжнародні організації: Навч. посіб. / За ред. О. С. Кучика. – К.: Знання, 2010. – 497 с.